

Olieslachtoffers. De vele krachtige stormen van dezen herfst en winter brachten heel wat „teervogels” op het strand. Het waren voor het meerendeel zeekoeten in vele tientallen; verder eenige alken en zwarte zeeëendjes en een drietal Jan van Genten en zelfs een paar mantelmeeuwen. De meeste dieren waren alleen aan de onderzijde met een laag „teer” bedekt, maar onder de zeekoeten waren er veel, waarvan de bovenzijde als met asphalt was overgoten. Deze laatste lagen bijna allemaal met uitgespreide vlerken en hadden den snavel in den grond geboord in hun doodsstrijd. Opmerkelijk is, dat meeuwen en kraaien, die anders meestal de cadavers aan de buikzijde openen, de vogels, die aan de onderzijde besmeurd zijn, bij voorkeur aan de rugzijde openhakken. Mede doordat er nog al eens een bruinvisch aanspoelde, hadden meeuwen en kraaien een goeden winter; ’t is echter geen prettig gezicht vijf of zes van die zwarttrokken in een kring te zien staan wachten om een nog levende zeekoet, die, zolang hij nog kracht heeft, telkens heftige uitvallen naar zijn belagers doet. Dat meeuwen zoo op den laatsten ademtocht van hun aanstaand feestmaal zitten te wachten zag ik nooit.

Terschelling.

G. W. J.

Ijsvogel. Deze behoort tot de zeer zeldzame verschijningen op Terschelling. Dezen winter verbleef er hier een, die zoowel in de eendenkooi onder Landarum, als langs de slootkanten aan den kost trachtte te komen. Van eind November tot eind Januari zagen we hem bijna dagelijks. De vorstperiode werd hem noodlottig. Op 5 Febr. bracht men het doode beestje, gevonden aan een slootkant bij mij.

Er werden nog vele andere vorstslachtoffers gevonden: talingen, eenden, waterhoentjes. Ook eenige invalide meeuwen, die geregeld bij de huizen om voer kwamen bedelen kwamen in den sneeuwstorm om.

Een wilde zwaan, die in die dagen rondzwierf heeft het leven weten te behouden, voorzoover mij bekend.

Terschelling.

G. W. J.

Musschen op meezenvoer. Zoowel den vorigen als dezen winter, namen wij het volgende staaltje van musschenslimheid(?) waar. In een vlier vlak voor een raam hangt altijd een snoer pinda’s. Deze trok geenerlei belangstelling van de musschen, die in groot aantal onder de dakpannen huizen en een lekker lui leventje leiden, dank zei onze en buurmans kippen. Toen echter de eerste meezen zich vertoonden keken de musschen zeer geïnteresseerd toe. Telkens verjoegen ze de meezen en probeerden ook aan de pinda’s te blijven hangen, ’t geen ook werkelijk wel even gelukte, al was het met wapperende vlerkjes. Een dop op meezenmanier stuk hakken lukte echter niet. Een had het geluk, net een mees te verjagen, toen de dop een flink gat had, en het nootje er uit te kunnen halen.

Nog vele malen daarna op verschillende dagen namen wij waar, dat een mees op het juiste moment werd verjaagd en een musch met den buit ging strijken. Of het steeds dezelfde musch was, konden wij niet uitmaken.

Zijn er momenteel geen meezen dan talen de musschen niet naar de pinda’s.

Terschelling.

G. W. J.

Witsnuitdolfijn. (*Lagenorhynchus albirostris*) Den 5den Dec. ’36 strandde bij paal III op de Noordvaarder op Terschelling een levend exemplaar van bovengenoemde soort. Door bemiddeling van Burgemeester Rijnders werden eerst de kop, hart en longen naar het Nat. Hist. Museum te Leiden opgezonden en later nog de rest van het cadaver. Blijkens mededeeling van Dr. Van Deinse en Dr. Junge is dit het zesde exemplaar van deze soort, dat op de Hollandse kust strandde.

Terschelling.

G. W. J.

Zeemuizen. Naar aanleiding van het stukje van Dr. A. B. van Deinse over „Zeemuizen op onze kust” in het Febr.no. van „de Levende Natuur”, deel ik u mede, dat op 8 Dec. ’35, toen ik wandelde van Scheveningen naar het Wassenaarsche slag, door mij gevonden werden twee zeemuizen (*Aphrodite aculeata*), verder lagen er veel zeeanemonen waarvan *Actinia equina* L. het talrijkst.

15 Dec. ’35 dezelfde route twee levende wulken (*Buccinum undatum*) half in het zand gegraven. Wulken had ik voor dien tijd nog niet levend op het strand aange troffen.

15 Febr. ’36. Dezelfde route. 34 wenteltrapjes (*Scala clathrus*), voordien was het hoogste aantal 7 geweest.

22 Maart ’36 van Katwijk naar het Wassenaarsche slag twee spoelhorentjes (*Actæon tornatilis*), welke anders zeer zeldzaam zijn.

Ook gebeurt het, dat langs het strand bij Scheveningen nogal eens leeg horentjes van de purperslak (*Purpura lapillus*) worden gevonden; terwijl de Noordelijkste plaats waar ze leven

de dam bij den Hoek van Holland is, waar ze bij honderden op den dam aan de Noordzijde leven en voorttellen, een dam Noordelijker zijn ze niet te vinden.

Anders is het met de schaalhoren (*Patella vulgata*) welke in Dorsmans boek alleen voor Zeeland staat aangeteekend, welke ik nu drie jaar geleden vond aan den langen dam bij den Helder.

Ook komt bij den Helder achter fort Oostoever bij de oude oesterput de keverslak (*L. cinereus*) voor, evenals de stompe alikruik (*Littorina obtusata*).

Tweemaal heb ik daar het doodemansduim (*Alcyonium digitatum*) gevonden. Hoe het er komt?, waarschijnlijk hebben ze van de Noordzeebotters het als waardeloos vuil overboord gezet. Maar ja, de zee heeft soms grillen, waar elke strandwandelaar over mee weet te praten.

Aardig zou het zijn, als enkele natuurvrienden eens begonnen met de dijken, dammen en havenhoofden te inventariseeren en alles aantekenden, wat daar levend voorkwam, soorten van zeeanemonen, slakken, mosdiertjes, poliepen, wieren enz., zoodat we een overzicht over geheel Nederland krijgen. Het is meen ik betrouwbaarder dan wat men op het strand vindt, wat dikwijls van twijfelachtige herkomst is.

Zwaardecroonstr. 49, den Haag.

GERRIT DE BEURS.

Pestvogel. Verleden week zagen wij in onzen tuin een voor ons onbekende bijzonder mooie vogel. Na lang zoeken vonden wij in „Brehm, Het leven der dieren”, een beschrijving en afbeelding, die precies klopte met onze waarneming. Het bleek te zijn de Pestvogel (*Bombycilla garrula*). Hij zat zich te goed te doen aan Cotoneasterbessen en was niet schuw. Daar bij de beschrijving werd vermeld, dat deze vogel hier slechts zelden voorkomt, meenden wij u een plezier te doen, u te laten weten dat hij hier gezien is.

Kinderdijk, 28 Februari '37.

J. A. SMIT-VROEGE.

Pestvogel. Omdat ik in „de Levende Natuur” de vragen en korte mededeelingen zoo leuk vind, bericht ik u een kleine mededeeling. Toen ik Woensdag 24 Febr. 1937 alhier in het Timorpark wandelde, zag ik een vogel met een kuif en een gele eindzoom aan zijn staart. Ik dacht misschien is het een pestvogel, en ging hem achterna. En het was er een. Hij was reuze mak, ik heb later ± 3 m van hem af gestaan. Toen ik de kenmerken zei, zei mijn vader ook, dat 't er een was en ging dadelijk mee om te kijken. We hebben 't heele park afgezocht, maar hij was er niet meer. Dat was ± 2 uur later. Wel zagen we een Noordsche stormvogel, die erg beroerd was. Die hebben we mee naar huis genomen. Hij zat te slapen aan de vijver met zijn kop in de veren.

Den Helder 5-2-'37.

NEL VERWEIJ.

Parelduiker (*Colymbus arcticus arcticus* L.) en Roodhalsfuut (*Podiceps griseigena griseigena* (Bodd) in de Oranjekom van de Amsterdamsche Waterleidingduinen.

Onder de diverse vogelsoorten van de Nederlandsche Avifauna zijn er nu eenmaal vele waarop wij bijna geen andere waarneming kunnen doen dan het vaststellen van de soort, daar hun broedgebied zich meestal in een niet voor iedereen te bereiken noordelijk land bevindt. We kunnen ons bij het zien van zoo'n vogel dan wel eens afvragen waarom is hij juist hier, wat drijft hem hier heen, maar daar blijft het dan ook bij. En toch zal iedere vogelliefhebber en ornitholoog in dit „vogelsoorten-jagen” nog wel eens plezier hebben.

De Oranjekom in de A. W. Duinen bood hiervoor op 7 Februari weer eens een mooie gelegenheid. Reeds onmiddellijk zag ik, dat er dit keer weer iets bijzonders te zien was. Tusschen de gewone verschijningen van Dodaars en Kuifeendjes vielen dadelijk de vele tafeleenden (*Nyroca ferina ferina* L.) op. Maar wat zijn die duikertjes met het hooge voorhoofd? Dat moeten de ♀ of jongen van de Brilduiker (*Bucephala clangula clangula* L.) zijn, later zullen wij in het kanaal er nog een troepje van tegenkomen.

Eenige beweging en geplons, een prachtig stel van de Middelste Zaagbek (*Mergus serrator* L.) is neergestreken, de kuif van het ♂ wappert in de wind.

Dicht bij de oever komt een bruin en witachtig bleek duikertje naar boven en zwemt met schokkende kopbeweging op de manier van een waterhoentje weg. We denken het eerst aan een fuut in jeugdkleed maar onze vogel is kleiner, mist de eigenaardige kopteekening terwijl met de kijker de groote gele vlek aan de wortel op de ondersnavel duidelijk in het oog valt. Dit laatste is een typisch kenmerk voor een andere futensoort de Roodhalsfuut (*Podiceps griseigena griseigena* L.). Deze soort is bij ons slechts wintergast en doortrekker en wel volgens de literatuur voornamelijk over zee, ook zou in 1919 een paartje bij Brielle gebroed hebben.

Midden tusschen de troepjes eenden merken we nog een duiker op, kennelijk tot dezelfde orde behoorend maar groter en forscher dan onze Roodhalsfuut, wat vooral opvalt wanneer de vogel zich opricht en met de vleugels klapt of met een sierlijke bocht weer onderduikt. De geheele gestalte wijst er op dat we met een lid van het geslacht *Colymbus* of zeeduiker te doen hebben. Eenige wandelaars, blijkbaar geïnteresseerd in vogels hielden hem reeds voor een roodkeel-